

Küçük Gece Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Gece Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL

Ormanda, uzun otların fısıldaştığı sessiz bir köşede, Hazel adında küçük bir kirpi yaşırdı. Dikenleri krem uçlu yumuşak kahverengiydi; yüzü ve karnı sıcak ten rengindeydi. Sırtında yosun yeşili bir yaprak çantası taşırdı. Her akşam, güneş kendini tepelerin ardına sakladığında Hazel uyanır ve gecenin neler getireceğini merak ederdi.

Yıldızlı bir gecede, solgun bir güve Hazel'in yanına süzülüp kondu. Kanatları krem rengiydi ve gümüş grisi desenleri vardı; ince gümüş bir iplik, tüylü antenlerinden birine küçük bir kurdele gibi dolanmıştı. "Merhaba," dedi güve. "Ben Luna. Ay bana seni bulmamı söyledi." Hazel gülümsedi. "Ay seninle konuşuyor mu?" Luna antenlerini kıpırdattı. "Yalnızca yıldızlar çıktığında."

Tam o sırada, minik bir tarla faresi otların arasından fırladı. Altın kahverengi tüyleri dağınıktı ve mavi meşe palamudu şapkası başında yamuk duruyordu. "Ben Pip!" diye ciyakladı, pembe burnunu oynatarak. "Bir bahçe yaptığınızı duydum. Yardım edebilir miyim?" Hazel Luna'ya baktı, Luna da Pip'e. "Henüz bir bahçemiz yok," dedi Hazel. "Ama belki bir tane yapmalıyız."

Luna alçak bir dala uçu. "Tam hangi çiçekleri bildiğimi!" diye haykırdı. "Ay ve yıldızların altında açan gece çiçeklerini. Hafifçe parlar ve bal gibi kokarlar." Beyaz ay çiçeklerini, solgun akşam sefalarını ve yıldız şeklindeki yaseminleri anlattı. "Ama onları dikecek birine ihtiyacımız var," dedi. Hazel yaprak çantasını sıvazladı. "Ben kazabilirim," dedi. "Kazmakta iyiyimdir."

Böylece üç dost işe koyuldu. Hazel minik patileriyle küçük çukurlar kazdı, yuvarlak koyu gözleri ay ışığında parladı. Luna tohumları kanatlarında taşıdı ve konduğu her yere bir tutam polen peri tozu gibi döküldü. Pip ince dal bastonuyla ileri geri koşup toprağı bastırdı. "Bu zor iş!" diye ciyaktadı, ama neşeli gözleri ışıldıyordu.

Geceler geçtikçe bahçe büyümeye başladı. Önce minik yeşil filizler çıktı, sonra gün boyu kapalı kalan tomurcuklar. Ama ay yükseldiğinde çiçekler ardına kadar açıldı. Beyaz ay çiçekleri küçük borazanlar gibi açıldı ve akşam sefaları minik fenerler gibi parladı. "Ah!" diye fısıldadı Luna, üzerlerinde uçuşarak. "Çok güzeller!" Hazel gülümsedi. "Herkesin keyif alması için."

Ama dostlar kısa süre sonra bir şey fark etti. Gece bahçesi güzeldi, ama boştu. "Bütün canlılar nerede?" diye sordu Pip. "Saklanıyorlar," dedi Hazel. "Dinlenmek için güvenli yerlere ihtiyaçları var." Luna başını salladı. "Bir bahçe çiçeklerden fazlasıdır," dedi. "Bir yuvadır." Böylece üç dost, gece komşuları için barınaklar yapmaya karar verdi.

Hazel dikkatlice düündü. "Her canlının ihtiyaçları farklıdır," dedi. "Onlara neyin rahat ettirdiğini sormalıyız." Böylece karanlık, nemli yerleri seven bir böceği ziyaret ettiler. Yüksek, kuru bir yere asılmaya ihtiyaç duyan bir yarasaya sordular. Ve serin, gölgeli bir köşe isteyen yavaş bir salyangozla konuştular. Her yanıt farklıydı.

Pip patileriyle becerikliydi. Dallar ve yapraklar toplayıp böcek için minik bir tünel yaptı, zeminine nemli kalsın diye yosun serdi. Yarasa için küçük ahşap bir kutu yapıp yüksek bir dala astı. "İşte!" dedi, patilerini silkeleyerek. "Artık herkesin bir yeri var." Ama Hazel başını salladı. "Henüz bitirmedik."

Luna bahçede uçuşarak her barınağı kontrol etti. "Bu t nel m kemm l," dedi. "Ama salyangozun   eklerin yak n nda g lgeli bir k  eye ihtiya ı var." B ylece Pip a a  kabu u ve yapraklardan k   k bir sundurma yaptı. "Ve g venin g nd z dinlenecek bir yere ihtiya ı var," dedi Hazel. Luna kızardı. "Ah, ben sadece bir yapra a konarım," dedi. Ama dostlar yine de ona yumuşak, yosunlu bir yatak yaptı.

Kısa süre sonra haber ormana yayıldı. Gece bahçesi çiçekler ve güvenli barınaklarla doluydu. Her yerden canlılar geldi: bir tarla faresi ailesi, bilge yaşlı bir kurbağa, bir ateş böceği kümesi. Her biri kendine sıcak bir köşe buldu. "Harika!" diye ciyakladı Pip, minik patilerin koşuşmasını ve kanatların çırpınışını izleyerek. "Ama herkes mutlu mu?" diye sordu Hazel. "Kontrol edelim."

Her barınağı ziyaret ettiler. Böcek nemli tüneline mutluydu. Yarasa kutusunda sıcacık uyuyordu. Salyangoz gölgeli köşesinden gülümsüyordu. Ama küçük bir ateş böceği üzgün görünüyordu. "Ne oldu?" diye nazıkçe sordu Luna. "Geceleri uçmayı severim," dedi ateş böceği, "ama yorulduğumda dinlenecek bir yere ihtiyacım var." Pip bir an düşündü. "Bir fikrim var!"

Pip ottan ve dallardan minik bir asılı sepet yaptı. İçini yumuşak deve dikenini tüyüyle kapladı ve ay çiçeklerinin yanına astı. "Senin için," dedi ateş böceğine. Ateş böceğinin gözleri parladı. "Mükemmel!" diye haykırdı ve içeri daldı. Hazel gülümsedi. "Gördün mü? Farklı canlıların farklı ihtiyaçları var, ama dinlersek herkes mutlu olabilir."

Gece bahçesi her gün daha da güzelleşti. Ay çiçekleri beyaz kâseler gibi açıldı, akşam sefaları parladı ve yasemin tatlı koktu. Canlılar uçtu, koştu ve zıpladı. Luna ay ışığında dans etti, Pip tünellerden koştu ve Hazel sessizce oturup izledi. "Başardık," dedi. "Herkes için bir yuva yaptık."

Bir akşam, genç bir tavşan yanlarına zıplayarak geldi. "Kalabilir miyim?" diye utangaçça sordu. "Elbette!" dediler üç dost birlikte. Ona bir çalının altında sıcak bir oyuk buldular. "Bir kişiye daha her zaman yer var," dedi Pip. Tavşanın gözleri parladı. "Teşekkür ederim!" dedi. Ve gece bahçesi onu kollarını açarak karşıladı.

Artık her gece bahçe canlanıyor. Güveler uçuşuyor, fareler koşuyor ve kirpiler kazıyor. Çiçekler ay ve yıldızların altında açıyor ve her canlının dinlenecek güvenli bir yeri var. Hazel, Luna ve Pip birlikte oturup izliyorlar. "Bir bahçe çiçeklerden fazlasıdır," diyor Hazel. "Herkes için bir yuvadır." Ve gece bahçesi iyilikle parlıyor.